

104520

VIDKUN QUISLINGS
HISTORISKE TALE

I STORTINGET 7. APRIL 1932

TRONTALEDEBATTEN

Quisling

Du vi har fått en rekke henvendelser angående Quislings innlegg i trontaledebatten 7. april 1932 er den trykt på nytt som særtrykk i et begrenset antall eksemplarer.

NS Rikspropagandaledelse.

Vidkun Quislings innlegg i trontaledebatten 7. april 1932.

Gjengitt etter Stortingstidende.

Statsråd Quisling: Like før påske talte hr. Nygaardsvold fra dette sted hårdt og hånlig om en ung mann, som i landets tjeneste hadde fått sine øie ødelagt av pobelen. Iførgårs fant han det passende å omtale mig på en lignende måte i anledning av det overfall som jeg hadde vært utsatt for. Hr. Nygaardsvold har igjen å demonstrere, hvor kjekk han vilde ha vært i en lignende situasjon, og hvorledes han og hans nærmeste vilde føle det, hvis de blev utsatt for en lignende behandling. Hr. Nygaardsvold skal huske på at der er en nemesis i livet for den som handler urettferdig, selv om det er mot den han tror har urett. Hr. Nygaardsvold fryktet det kommende valg, og frykten har store øine. Men jeg skal si at jeg har aldri tenkt å benytte denne sak for et sådant tilfelle. Alt hvad jeg kan meddele til opklaring av denne affære, har jeg redegjort for, men jeg kan ikke fortelle mer enn jeg vet, og jeg kan ikke ta ansvaret for, hvad aviser skriver hverken om tildragelsen i sig selv som kommentarer til den. Jeg kan ha min personlige mening om saken, om hvad der står bak, men i motsetning til mange av mine landsmenn finner jeg ikke å burde fremkaste mistanker, som jeg ikke tilstrekkelig kan bevise. Hr. Nygaardsvold kom med den slette bemerkning, at hvis saken ikke blir opklart, så forbeholder han og andre sig å tro, hvad de vil. Men jeg forbeholder mig også ikke å sinne mig i alt.

Helt fra min første fremtreden i vårt politiske liv har jeg vært målet for systematiske og ondartede angrep fra de revolusjonære i vårt land og delvis også fra deres utenlandske forbindelser — en behandling og en forfølgelse som jeg håper ikke har hatt sitt sidestykke i vårt land. Jeg kunde kanskje, eller jeg burde kanskje ha følt mig stolt over at jeg er blitt holdt verdig til således å bli forfulgt av dem som vil vårt samfunds ødeleggelse, men jeg har ikke kunnet annet enn å se på det med forakt, og jeg kommer til å se på det med forakt, både på grunn av beskyldningenes art, og fordi de skriver sig fra folk, som ikke har de egenskaper som jeg forlanger av dem, som man skal føle sig injurert av. Eller vil man forlange i en brytningstid som vår, at man skal reagere for hvilke som helst beskyldninger, som politiske motstandere griper til for

å komme en til livs, når de ikke kan få ende på en på annen måte? For at min taushet imidlertid ikke skal misforståes og skade en god sak, så vil jeg i tillegg til hvad jeg anførte ifjor, da man også angrep mig, få lov til å gi nogen svar. Man beskyldte mig ifjor for at jeg var blitt utvist fra Russland for visse ting. Det var ikke sant. Man har påstått at jeg har tilbudt de revolusjonære partier min tjeneste for å hjelpe dem til å gjennomføre deres revolusjons- og omstyrtningspolitikk. Det er heller ikke sant. Det er ikke sant bare av den grunn, at jeg i den tid hadde mitt virke utenfor landet og i mange år fremover fortsatt hadde mitt virke utenfor landet og bare opholdt mig her leilighetsvis. Til disse beskyldninger har man, efterat saken var oppe i Stortinget ifjor, også føiet nogen nyere og av et grovere kaliber, nemlig det, at jeg skulde ha tilbudt mig å spionere i generalstaben i 1925. Hvis de folk, som har satt frem den påstand, hadde noe kjennskap til de virkelige omstendigheter ved min tjenstgjøring i generalstaben, vilde de ha funnet på noe bedre. Saken er nemlig den, at for det første behøvde ikke jeg gå inn i generalstaben for å spionere, som de kaller det, for jeg kjente alt, som kunde være av interesse i generalstaben, og spesielt kjente jeg alt som kunde være av interesse for dem. Og for det annet var det aldeles utelukket, at jeg gikk inn i generalstaben igjen. Jeg gikk ut av generalstaben og av hæren sommeren 1923, og jeg gikk ut for godt med den bestemte beslutning aldri å gå inn der igjen. Jeg kunde forklare dette nærmere og påvise og dokumentere det, men det vil ta altfor lang tid.

På linje med denne påstand er en annen, likeså uhyrlig beskyldning, nemlig den, at jeg skulde ha virket som agent og provokator i britisk tjeneste. Det er vanskelig for mig å stå og svare på en så latterlig beskyldning; men jeg vil iallfall si så meget om min befattning med de britiske interesser; at den britiske regjering hadde ingen som helst ting med min ansettelse å gjøre. Jeg blev ansatt av Det norske utenriksdepartement, uten at den britiske regjering hadde noen anelse om personen. Det var ikke mig som varetok de britiske interesser i Russland, det var Norges legasjon. Alle skrivelser som gikk fra mig gikk gjennom Norges legasjon og Norges utenriksdepartement, og så vidt jeg vet finnes det kopier av hver eneste en av dem i departementet den dag idag.

Hvad er det da de vil disse i Det norske arbeiderparti, som beskylder mig for å ha villet være med på omstyrtningspolitikk? Er det kanskje deres mening å ville ta avstand fra den politikk? Eller mener de at det er kompromitterende å ha sympatisert med dem? Eller er det deres mening å få de såkalte borgerlige til å slå fast, at det er en forbrytelse å gå fra et påstått revolusjonært standpunkt til et borgerlig standpunkt og således skape en presens for, at Arbeiderpartiet ved chikane kan tvinge en mann ut av en borgerlig regjering, når han ikke lenger passer i deres kram? Nei, disse beskyldninger slår hinannen gjensidig ihjel og spiser hinannen gjensidig op. Derfor har man også ophørt med disse og gått over til den teori, som Moskvakommunistene har hevdet fra

begynnelsen av, nemlig at jeg skulde være britisk agent og provokator. De sier: »At Quisling var revolusjonær og at han av interesse for kapitalismens omstyrtelse tilbød oss sin tjeneste falt oss ikke et øieblikk inn.« Alle deres beskyldninger, hele deres bevisførelse går ut på å vise, at jeg var agent og provokator. Men når det ikke er riktig, og når det første ikke er riktig, hvad blir så igjen? Jo, det som blir igjen, det er motivene til disse angrep, det er målet, som er likeså lurvet som midlene. Og hvad er det? Jo, det er først hevn, fordi jeg har klarlagt deres politikk og de resultater den fører til. For det annet er det ønsket om å fjerne en politisk motstander, som kan være en hindring for virkeliggjørelsen av deres planer. Og for det tredje er det kamuflasje, angrep som det beste forsvar.

Jeg vil også protestere mot, at man har oppfattet meg slik, som at jeg noensinne har vært en tilhenger av *Marx's* lære. Jeg sier ikke dette for å undskylde meg, men for å slå fast de virkelige forhold. Om forholdet hadde vært det motsatte, hadde jeg ikke skammet meg for å vedkjenne meg det, vedkjenne meg, at jeg på grunn av livets erfaring hadde kommet til en annen mening. Jeg tror til og med, at i en tid som vår er det en meget almindelig foreteelse; men for mitt vedkommende er det ikke så. Jeg vet heller ikke, hvorfor jeg mer enn andre statsråder og stortingsmenn skal stå til ansvar for min politiske fortid, og til og med for min fortid før jeg trådte inn i det aktive politiske liv. Men hvis så skal være, så har ikke jeg noe å skjule eller noe å skamme meg over. Ingen vil vel for alvor si i en tid som vår, efter de erfaringer vi har hatt i de siste 20 år, at vårt samfund er ideelt organisert, og at forholdet mellem landene er som det skal og bør være. Det er da ingen skam for en mann, at han ser med objektivitet og om mulig med sympati på forsøk på å forandre disse forhold, inntil han blir overbevist om, at disse forsøk ikke er ærlige eller ikke fører frem. Lenger har heller aldri min sympati strakt sig overfor kommunismen og socialismen. Jeg har aldri tilhørt disse partier og har aldri gitt dem min stemme. Men jeg har den største medfølelse med at man bringer alle medborgere frem til velstand, til gode og levelige forhold; det har alltid vært et grunnsyn hos meg, og det skal aldri bli forandret. Men som jeg har skrevet i min bok, slik som kommunismen praktiseres er det *ikke* socialisme. Det er antisocialt, og nettopp mennesker med samfundsfølelse føler sig frastøtt av dette og vender det forbitret ryggen.

Mitt grunnsyn har alltid vært det samme og aldeles ufor- enlig med Marxismen; både min forstand og mine instinkter reagerer mot den. Og jeg har god grunn til å tro, at når man regnet meg for rød og for bolsjevik, så var det fordi jeg ikke var dum nok til å tro at bolsjevismen var ferdig om 14 dager og til å tro og innromme eller si, at det som de gjorde i Russland var altsammen idiotisk. Jeg kan om det ønskes dokumentere min opfatning frem gjennom årene, både ved de rapporter jeg har skrevet og ved de ting som jeg har skrevet for meg selv og delvis holdt foredrag om. Jeg vil påstå at jeg var en av de meget få, som helt fra begynnelsen av forstod

hvad dette innebar, og som forstod at dette var en verdensbeve- gelse, og ikke bare det at noen banditter hadde tatt makten. Jeg har til slutt sammenfattet denne min opfatning av disse spørsmål i en rekke artikler, som igjen er utgitt som en bok. Og de som gidder å lese det må da forstå, at dette er ikke skrevet for penger, men det er skrevet på grunn av indre overbevisning. Når min politiske opfatning er slik og i sin tendens alltid har vært den samme, hvorledes kan man da tro, at jeg har gjort de ting som man beskyl- der meg for?

Men når jeg nu har tatt ordet er det, ikke bare for å redegjøre for meg selv, men det er for å anklage — jeg står ikke her som en privat person, men jeg står her som landets forsvarsminister — jeg vil anklage det kompani av opviglere, der lever som fiender av vårt samfund, og som har sammensvoret sig om å kaste av statens autori- tet og gjennemføre en samfundsorden — hele verden har erfaring for hvad den fører til — åndelig og materielt ødelegger den sam- fund og individ. At disse personer for en stor del er de samme som angriper meg er en sak for sig, men jeg skal hjelpe til å få truk- ket av dem fareklærne, jeg vil vise folket hvorledes det bedrages, og av hvem det blir bedraget. — Hr. *Nygaardsvold* talte i forbindelse med Menstadaffæren om hjernerystelse. Men det er øiensynlig to slags hjernerystelse — en som tilskrives ytre vold, og en som skyl- des at begrepene kastes om i hodet på en, så man ikke ser forskjell på godt og ondt, ikke på svart og hvitt. Hr. *Nygaardsvold* forsvarte affæren på Menstad, hr. *Støstad* gjorde likeså og talte om oss som lakeier i den utenrikske kapital's tjeneste. Men hvad var Menstad- affæren for noe? Under urolighetene på Menstad blev vi bekjent med, at det ikke var noen lokal affære men et planlagt opprør som skulde gå over til reising over det hele land. Det falt i våre hender dokumenter fra utlandet som viste at bevegelsen skulde overføres til Oslo og Bergen. Hvem var det som stod bak disse ting, som formidlet disse ting? Jo, det var to av de sannhetsvidner som har optrådt mot meg. Disse og de andre som har vidnet mot meg har gitt sig selv attest som ærlige og veltjente offentlige menn, men jeg tillater meg å se på dem som kjøpte og betalte agenter, som fiender av vårt fedreland og vårt folk. Jeg har her fotografier, gjenpart av en revisjonsantegnelse, som en agent for den inter- nasjonale kommunistiske ledelse har gjort i Norge. Hvad viser den? Den viser at den revolusjonære bevegelse i vårt land, den finansieres fra utlandet. De har her i 1928—29 fått 500 000 kroner av en utenlandsk makt. Det er ikke mange partier i vårt land som disponerer lignende summer til sitt arbeid. Det står her detaljert allting, hvorledes de pengene er gått. De er også så frekke at de foreslar økede bevilgninger til arbeid i Nord-Norge. Hvor lenge skal vi finne oss i dette? Centralkomiteen, centralstyret, tar inn noen få hundre kroner her i Norge i kontingent, men de får tusener fra utlandet til sitt eget bruk. Vi er bekjent med at i år har de fått enau betydeligere summer, vi er bekjent med at denne trafikk har foregått i årevis. Det er denne klikk som sender telegrammer til

Nord-Norge om at norske soldater skal gjøre opprør, det er dem som danner celler i vår hær og flåte, i våre fabrikker og forbereder alt til revolusjon og opprør. Jeg vil advare mot at man underverdner denne fare. Man sier at de egentlige kommunister her i landet er 4 000, men det er forholdsviss akkurat det dobbelte av det antall som bragte det russiske rike til revolusjon, og de hadde ingen stormakt i ryggen. Man skal huske på de utfører et iherdig arbeid, det er ikke folk som gir op, og det iherdige arbeid krones med seier til slutt.

Hvad dernest angår Det norske arbeiderparti, så sier man, det er ikke lenger revolusjonært. Men hvad er forskjellen mellem Det norske arbeiderparti og Moskva-kommunistene? Det er den samme forskjell som mellem de gresk-katolske og de romersk-katolske. De gresk-katolske anerkjenner ikke paven i Rom, Arbeiderpartiet anerkjenner ikke paven i Moskva. Men de holder på *Trotsky*, en mann som er for rød selv for Russland. De har ikke benektet at de har tatt hundretusener fra den internasjonale revolusjons ledelse, det kom jo frem ganske tydelig ifør. Hvad betyr det at de tar penger fra den internasjonale revolusjonære ledelse? Hvis man kjenner, hvorledes oppbyggingen av den er, hvem kan da være i tvil om, når han kan legge sammen 2 og 2 og vet at det er 4, hvilket uhyggelig ord man må bruke på det. Følelsene her i landet er avstumpet for disse ting, men jeg mener det er på tide at man ser saken i øinene. Jeg vil ikke gå inn på personligheter, jeg vil ikke følge Arbeiderpartiet på den linje, om jeg enn — når de anser det nødvendig å sverte min fortid — kunde ha lyst til å ligge under for den samme fristelse. Men jeg vil ikke gjengjelde ond med ond. Skjønt jeg således ikke vil bruke noe av det som jeg vet på min egen kant, vil jeg dog si så meget som at da jeg kom ned i Forsvarsdepartementet og forlangte fremlagt de papirene som var der, fant jeg også papirer som er i høieste grad kompromitterende for enkelte av arbeiderlederne, og jeg skulde ønske at de papirer kunde demontres, så det ikke var nødvendig å sitte med dem der nede.

Jeg mener at under slike forhold er der all grunn til å få øinene op for disse ting. Det kan ikke være vanskelig å forutse, hvor dette fører hen, at hvis der ikke blir en forandring i dette, fører det for eller senere til en katastrofe. Og hvilken katastrofe, og hvilke resultater av den! Kan de som har ansvaret for disse ting, både de som arbeider for dem og de som skulde og burde motarbeide dem, kan de lett gå hen over konsekvensene av dem? Jeg, som har gjennomlevd dette, jeg kan ikke føle mig beroliget med det argument, at Norge er ikke Russland. Jeg kan heller ikke høre meg for deres innsikt som sier det, og jeg er heller ikke tilfreds med at jeg en dag vilde kunne si til dem: Hvem var det som hadde rett? Man skal huske på den politiske kamp i vårt land, den er hittil ført som en strid mellom partier, innen rammen av en konstitusjon. Men likesom størsteparten av medlemmene her i salen igår flyttet ut i de andre rum for å se på denne demonstrasjonen, så risikerer vi nu at den politiske kamp føres ut på gaten. Jeg ber om at man

vil tenke over disse ting, at man vil stoppe den sociale kapprustning, som har ennå farligere konsekvenser enn rustningen mellem landene, at man vil taile disse lidenskaper og denne kamplyst og se til sitt land og dets interesser, lytte til fornuftsens rost og tenke på at godvilje og samarbeid dog er bedre enn dette. Min henstilling er dobbelt. Den er til borgerpartiene, der er jo talt så mange ord om samarbeid her i disse dager; men jeg henvender mig også til arbeidernes representanter her: Her sitter jo dere representanter for de norske arbeidere. Hvilken forskjell er det på oss? Men vet dere, i hvilket spill dere er brikker? Dere kan da vel ikke ville gå til dette, dere må da stoppe op og se, hvor dette fører hen. Jeg vil fortelle dere to ting som dere kanskje ikke er opmerksom på. Det er for det første, at i en revolusjon blir de revolusjonære ledere — av frykt og begivenhetenes utvikling — efterhånden nødt til å gjøre ting som de i normale tider vilde se på med forferdelse. For det annet, at i en revolusjon er det ikke dere, som til slutt kommer til å sitte med makten. Hvis dere ikke vet det, skulde dere lese girøndens historie i den franske revolusjon og socialistenes historie i den russiske revolusjon.

Men spesielt vil jeg henstille til Arbeiderpartiet — til Kommunistpartiet vet jeg at det ikke nytter — at de stanser den besluttede organisasjon av arbeidervern, og at de militære organisasjoner som allerede er dannet oppløses. Vi så dette igår — vi så folk, som ikke var underlagt statens og den offentlige kontroll, optr i uniformer. Jeg talte med Arbeiderpartiets representant i militærkomiteen om disse ting, og han sa: Det er bare ordensvern. Jeg vil tro ham på det, men jeg må dog si at her i arbeiderkalenderen for 1932 står opregnet hensikten med disse organisasjoner. Når jeg sammenholder det med, hvad der sies i Arbeiderpartiets prinsipielle program, får jeg det ikke riktig til å stemme, og jeg ser også at dette er det samme sikenblad som den internasjonale revolusjonære ledelse foreslår skal dekke disse organisasjoner. Det står her bl. a. at de skal beskytte arbeiderorganisasjonenes eiendom, de skal forhindre fascistiske anslag og statskup. Det sies at de ikke har våben, men skal dette da skje med tørre never? Jeg vil allikevel henstille til Arbeiderpartiet å stoppe dette, såfat ikke dette fortsettes. For vi kommer ut på et skråplan. Samfundets maktmidler må være under samfundets kontroll.

Hr. *Olsen-Hagen* hadde igår fremme her en sak om frivillige organisasjoner. Hans fremstilling berodde på en misforståelse. Han hadde nemlig trodd at det som Forsvarsdepartementet hadde approbert var det som han omtalte, og som var fremlagt i Arbeiderpartiets presse. Det er ikke tilfelle. Det som han fremla der er et helt privat forslag, utarbeidet av kaptein *Omeyer* som et foredrag for militærkomiteen, og siden delt om til forskjellige, og blandt annet publisert i »De vernepliktige officerers tidsskrift«, og jeg har også fått et eksemplar. Det er selvfølgelig ikke approbert av Forsvarsdepartementet, og det er heller ikke skjedd noe av dette bak Stortingets rygg. Men jeg vil minne om at Forsvarsdepartementet er den

institusjon som har myndighet ifølge Stortingets beslutning til å handle angående de frivillige avdelinger. Forsvarsdepartementet har bemyndigelse til å autorisere de frivillige avdelinger.

Med hensyn til anvendelsen av militær under indre forhold vil jeg si at krigsmakten kjenner ikke noe parti og går ikke inn hverken for den ene eller den annen part. Men forsvarets ordning i dette land har ført det med sig at rundt omkring ligger det store lager av våben og ammunisjon så godt som uten beskyttelse. Hvis disse magasiner skulde falle i uvekkommes hender, vilde det ha ubegrensede følger. Våre samfundsiender er opmerksomme på dette, men ikke de borgerlige. Jeg kunde citere mange ting om dette. Og ved Menstad, hvad var det som skjedde der? Hvorfor sendte vi først og fremst militær dit? Jo, det var for å beskytte depotene ved Gråtenmoen. Der lå 1 500 geværer, 300 000 skarpe patroner og 6 000 kg. dynamitt. Hvis det var falt i hendene på den opphissede folkemasse der, hvad vilde da ha skjedd ved Skiensfjorden? Man må ha dårlig kjennskap til massens psykologi hvis man ikke forstår hvordan det måtte gå. Når de får slike maktmidler i sine hender vil de knuse alt omkring sig. Jeg er enig med hr. Nygaardsvold når han sier at det mange ganger kan være bedre å sende mat enn politi og militære. Jeg er ikke noen tilhenger av dette at man skal sende militær hit og dit. Militær er som man sa i gamle dager økongens yderste midler. Men like overfor det med depotene vil jeg si høit og tydelig fra at der vil ethvert forsøk bli mott hurtig og energisk. Noe annet har ikke jeg for min part tatt initiativet til, noen annen gang har ikke jeg utkommandert militær. Det ligger jo i de civile myndigheters hånd å rekvirere militær når de mener at det behoves. Men jeg vil også si at det er statsmaktens første rett og første plikt å sørge for oprettholdelsen av den almindelige orden og sikkerhet, og hvis ikke en regjering kan klare den oppgave, bør den forsvinne. Den siste historie i Finland, Lappobevegelsen, burde også ha lært våre revolusjonære at det ikke er bare kapitalismens interesser som beskyttes av militærmakten, men at det også er de andre som undertiden kommer inn under dens beskyttelse. Men hvis man med frihet i klassekamp mener frihet til å undertvinge andre og påtvinge dem sin politiske opfatning, så vil jeg ha sagt fra med en gang, og jeg tror jeg sier det på regjeringens vegne, at det ikke vil bli tillatt.

I den nødstilstand som vårt land nu er i, da mangfoldige medborgere og vårt hele samfund kjemper en hård kamp, blir det klarere og klarere for hver dag at der må gjøres noe for at ikke det hele skal ende med sammenbrudd. Det må utløses i samarbeid, ikke bare mellom de borgerlige partier, men også med arbeiderne. Kamporganisasjonene mellom arbeid og kapital må erstattes av organisasjoner for samarbeid, først mellom de enkelte ledd innen industriene, og så mellom disse innbyrdes. Fellesnyttene må settes foran egen nytten, og partipolitikk og arbeidskonflikter må bringes til ophor.